

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 5Csp/21/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120226880
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivo Parada
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2020:6120226880.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Svidník sudcom JUDr. Ivom Paradam v spore žalobcu Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpeného Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, proti žalovanej E. H., nar. X.X.XXXX, bytom H. 35, 08X XX A., právne zastúpenej JUDr. Ing. Adriánom Cupákom, advokátom, Dr. Goldbergera 249/1, 089 01 Svidník, o zaplatenie 156,25 eura s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a.

II. Žalovanej p r i z n á v a náhradu trov konania proti žalobcovi v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podanou žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 24.3.2020 domáhal proti žalovanej zaplatenia sumy 156,25 eura s prísl.

2. Okresný súd Banská Bystrica rozhodol platobným rozkazom sp.zn. 28Up/189/2020 zo dňa 19.2.2020 tak, že : „I. Žalovaný je povinný do 15 dní odo dňa doručenia tohto platobného rozkazu zaplatiť žalobcovi istina 156,25 Eur úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 147,16 Eur od 1.6.2019 do zaplatenia alebo v tej istej lehote podať odpor. II. Žalovaný je povinný zaplatiť do 15 dní odo dňa doručenia tohto platobného rozkazu zaplatiť náhradu trov konania vo výške 114,48 eur a to žalobcovi prostredníctvom jeho zástupcu v konaní.“

3. Proti tomuto platobnému rozkazu podala v zákonnej lehote odpor žalovaná. Svoj odpor odôvodnila dôvodmi, ktoré sú uvedené nižšie tohto odôvodnenia a s ktorými sa súd stotožnil.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k odporu zo dňa 16.3.2020 uviedol, že v zmluve absentuje adresa veriteľa, na ktorú môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu a zároveň, že chýba údaj výška, počet a termíny splátok a záverom žalovaný tvrdí, že zmluva obsahuje nesprávne uvedené výšku RPMN a že v zmluve absentujú predpoklady pre výpočet RPMN. Žalobca sa

2 5Csp/21/2020

k tomu takto vyjadril: „Adresa veriteľa Žalobca je toho názoru, že vyššie uvedená náležitosť sa v zmluve nachádza a preto nemožno zmluvu považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Adresa veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť je uvedená v hornej časti prvej strany zmluvy, kde sú uvedené všetky potrebné identifikačné údaje dodávateľa. Za pravdu nám dáva aj uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 27.02.2018, sp. zn. 13Co/73/2017, ktorý zvädza, citujeme: „Žalobca splnil podmienku v zmluve uviesť náležitosť stanovenú v § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z. - adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Odvolací

súd zastáva názor, že takýto údaj je v zmluve uvedený dostačujúco, je v záhlaví zmluvy. Námiety žalobcu uvedené v bode IV. odvolania sú dôvodné a opodstatnené. Možno súhlasiť s názorom žalobcu, že v prípade, ak má spotrebiteľ záujem podať reklamáciu alebo sťažnosť, podá ju na adrese: Home Credit Slovakia, a.s. Teplická 7434/147, Piešťany. Zmluvnú náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z. predmetná zmluva obsahuje.“ Výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov Náležitosť podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) (neskôr l)) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch je v úverovej zmluve uvedená výlučne v súlade so znením zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy a v súlade so znením Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktorá stotožňuje pojem výšku, počet a frekvenciu splátok s pojmom výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. S tvrdeniami súdu uvádzanými v odôvodnení rozhodnutia žalobca nesúhlasí a má za to, že úverová zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je uvedená v zmluve v časti textu zmluvy označeného pojmom „spotrebiteľský úver“, kde sú obsiahnuté presné údaje o výške mesačnej splátky - 11,78 Eur, o počte splátok - 60. a tiež termínoch splatnosti splátok, kde je uvedené dátum prvej splátky - 17.03.2015 a pod bodom 47. Úhrada nasledujúcich splátok vždy do 31. dňa v kalendárnom mesiaci. K zákonnému pojmu termín splatnosti je potrebné uplatňovať ustanovenie § 122 Občianskeho zákonníka, pričom je nutné uviesť, že už od dôb Rímskeho práva je každému známe počítanie lehôt podľa dní a mesiacov. Ustanovenie § 122 OZ obsahuje výkladové pravidlá pre počítanie hmotnoprávných lehôt ustanovených najmä v Občianskom zákonníku, ale aj v ostatných občianskoprávných predpisoch patriacich do systému súkromného práva. Ide predovšetkým o premlčacie lehoty, prekluzívne lehoty, a lehoty určené na vydržanie. Tieto pravidlá sa použijú aj na počítanie lehôt na plnenie záväzkov vzniknutých na základe občianskoprávných skutočností, ako aj na počítanie lehôt, ktoré sú ustanovené v spotrebiteľských zmluvách, uzatvorených medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Koniec lehoty určenej podľa týždňov, mesiacov alebo rokov, pripadá na deň, ktorý sa pomenovaním alebo číslom zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota začína. Ak nie je takýto deň v poslednom mesiaci, prípadne koniec lehoty na jeho posledný deň (§ 122 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Platí všeobecná zásada, že ak aplikovaný právny predpis nemá vlastnú špeciálnu úpravu počítania času, platia všeobecné pravidlá počítania času stanovené v § 122 Občianskeho zákonníka. Pretože zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý je aplikovaný v úverovej zmluve nemá vlastnú špeciálnu úpravu počítania času, platia všeobecné pravidlá počítania času uvedené v § 122 Občianskeho zákonníka. Obdobný názor pokiaľ ide o nevyhnutnosť rozkladu splátok zaujal vo svojom Rozsudku zo dňa 09.11.2016 aj Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15, v ktorom uviedol odpoveď na prejudiciálnu otázku týkajúcu sa rozkladu splátok v nasledovnom znení: „Článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.“ A ďalej tiež: „Článok 10 ods. 2 písm.

3

5Csp/21/2020

h) a i) smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.“ Okrem uvedeného právneho názoru Súdneho dvora EÚ žalovaný dáva do pozornosti súdu skutočnosť, že splátkový kalendár s rozkladom splátok žalobcovi odovzdaný bol pri podpise úverovej zmluvy, takže žalobca mal presné informácie o rozklade splátok. Na podporu svojich tvrdení žalobca poukazuje aj na legislatívnu úpravu, ktorú uvádza vo svojom Uznesení zo dňa 22.02.2018 aj Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp.zn. 3Cdo/146/2017, v ktorom sa súd vyjadril k náležitosti rozkladu splátok nasledovne: „Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či, termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. Od 1. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným

výkladom.“ RPMN Následne žalovaný vo svojom odpore konštatuje, že zmluva obsahuje údaj RPMN, ktorý je neurčitý a jednak neobsahuje predpoklady použité pre jeho výpočet, pretože zo zmluvy, nevyplýva, z akých údajov veriteľ pri jeho výpočte vychádza. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) Zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o úvere musí okrem iného obsahovať aj ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Žalobca je toho názoru, že výška RPMN je v úverovej zmluve uvedená korektne spolu s predpokladmi pre jej výpočet, ktoré sú uvedené priamo v úverovej zmluve. Zákon č. 129/2010 Z.z. v prílohe upravuje výpočet RPMN nasledovne: - X je ročná percentuálna miera nákladov, - m je číslo posledného čerpania, - k je číslo čerpania, preto $1 \leq k \leq m$, - Ck je výška čerpania k, - tk je interval vyjadrený v rokoch a zlomkoch roka medzi dátumom prvého čerpania a dátumom každého nasledujúceho čerpania, preto $t_1 = 0$, - m' je číslo poslednej splátky alebo platby poplatkov, - l je číslo splátky alebo platby poplatkov, - Dl je výška splátky alebo platby poplatkov, - Sl je interval vyjadrený v rokoch a zlomkoch roka medzi dátumom prvého čerpania a dátumom každej splátky alebo platby poplatkov. Z popisu jednotlivých položiek vzorca je zrejmé, že pri výpočte RPMN zohráva dôležitú úlohu aj presný dátum, kedy došlo k prvému čerpaniu finančných prostriedkov. Na základe žalovanej úverovej zmluvy bol klientovi poskytnutý bezúčelový úver vyplatený na bežný účet žalovaného. Žalovaný len deklaratívne konštatuje, že hodnota RPMN je v úverovej zmluve uvedená nesprávne, absolútne však neuviedol výpočet ani odôvodnenie, na základe ktorého k danému záveru dospel. Pokiaľ výpočet realizoval prostredníctvom internetových kalkulačiek, je potrebným uviesť, že tieto obsahujú len políčka na základne údaje bez zohľadnenia akýchkoľvek špecifik jednotlivých poskytnutých úverov, na základe čoho vznikajú odchýlky. Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, aby úverová zmluva obsahovala údaj o RPMN vypočítaný na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy, pričom neuvádza, akým konkrétnym spôsobom má byť údaj o RPMN vyjadrený. Smernica vo svojom ustanovení požaduje uviesť RPMN „zrozumiteľne a stručne“, čo by malo byť rozhodujúcim kritériom pre eurokonformný výklad predmetného ustanovenia zákona o

4

5Csp/21/2020

spotrebiteľských úveroch. Keďže pravidlá pre výpočet RPMN ustanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch aj smernicou nedávajú iné kritérium, má žalobca za to, že postupoval v súlade so zákonom aj smernicou a ich cieľom a poskytol žalovanému úplné a najpresnejšie informácie v požadovanej zrozumiteľnej a stručnej podobe. Tá žalovanému umožnila porovnanie úveru ponúkaného žalobcom s akoukoľvek ďalšou ponukou na trhu. Z hodnoty RPMN uvedenej v úverovej zmluve je žalovanému ako spotrebiteľovi jednoznačne jasné a zrejmé, v akej výške sú náklady v zmluve zahrnuté, preto má žalobca za to, že uvedená náležitosť úverovej zmluvy je splnená v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z., preto nie je správne a korektné sankcionovať ju bezúročnosťou a bez poplatkovosťou, nakoľko nejde o taký zásah do informatívnej povinnosti žalovaného, ktorý by mohol ohroziť schopnosť jeho posúdenia budúceho záväzku. V danom prípade mal spotrebiteľ - žalovaný v čase, keď sa rozhodoval, či uzatvorí so žalovaným predmetnú zmluvu o úvere jasnú informáciu, že RPMN spojená s úverom je 20,16 %. Na základe uvedeného mal možnosť rozhodnúť sa, či zmluvu o úvere s RPMN vo 20,16 % uzatvorí, alebo nie. Navyše suma, ktorú žalobca celkom zaplatí, bola v zmluve uvedená presnou sumou ako celková čiastka splatná spotrebiteľom, a teda žalobca mal k dispozícii súhrn informácií, na základe ktorých sa mohol kvalifikovane rozhodnúť. Žalobca preto považuje takto uvedenú hodnotu RPMN za dostatočne určitú, ktorá poskytla žalovanému kvalifikované a objektívne porovnanie úrovne jednotlivých spotrebiteľských úverov ponúkaných na trhu. Do pozornosti žalobca dal aj Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 41Co/98/2019 zo dňa 19.12.2019, citujeme: „Vzorec pre výpočet RPMN je uvedený v Prílohe č. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a predstavuje základnú rovnicu, ktorá kladie do rovnováhy na ročnom základe celkovú súčasnú hodnotu čerpaných prostriedkov na jednej strane a celkovú súčasnú hodnotu splátok a platieb na druhej strane. Ročná percentuálna miera nákladov sa vypočítava aproximáciou za použitia Newtonovej metódy alebo polenia intervalu, a je preto možné vyvodiť, že nielen spotrebiteľ by mal problém „prekontrolovať“ výpočet RPMN uvedený v spotrebiteľskej úverovej zmluve tak, ako to predpokladá okresný súd.“ Do pozornosti dal aj rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 19.12.2019, sp. zn. 41Co/98/2019, z ktorého žalobca cituje: „ Spotrebiteľ je nepochybne slabšou stranou v procesnoprávných vzťahoch a podstatou jeho ochrany je dorovnanie procesného postavenia na úroveň protistrany. Tento princíp však nie je možné interpretovať tak, že sa má zabezpečiť akési nadradené postavenie slabšej strany vo vzťahu k protistrane. Ochrana spotrebiteľa je síce nevyhnutná, avšak nemôže byť absolútna, zbavujúca ho akýchkoľvek povinností, na čo súdy nižšej inštancie pri rozhodovaní mnohokrát zabúdajú.“ Mal za to,

že zo strany žalobcu boli podstatné náležitosti zmluvy dohodnuté v zmysle právnej úpravy účinnej v čase prijatia zmluvy, a preto nie je možné zmluvu považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Na základe vyššie uvedených skutočností je preukázané, že každá zmluva o úvere spĺňa všetky náležitosti platného právneho úkonu, bola uzatvorená v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a neobsahuje žiadne ustanovenia, ktoré by spôsobovali značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.“ Z uvedených dôvodov je žalobca toho názoru, že odpor ktorý podala žalovaná je nedôvodný a s týmto odporom nesúhlasil.

5. Súd vykonal dokazovanie úverovou zmluvou č. 4502065136, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú Úverové zmluvné podmienky spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s.

6. Podľa § 215 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu.

5

5Csp/21/2020

7. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že v predmetnom spore ide o spotrebiteľskú vec, kde žalovaná vystupuje ako spotrebiteľka. Súd dospel k záveru, že úver je bezúročný a bez poplatkov, pretože Zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 17.2.2015 (ďalej len „zmluva“) neobsahuje všetky podstatné náležitosti predpokladané v ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy.

8. Čo sa týka náležitostí v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, je zrejmé, že zmluva, ktorú žalovaná podpísala, neobsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti. V zmluve absentujú alebo sú nesprávne uvedené tieto náležitosti: Podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, inak sa jedná o úver bezúročný a bez poplatkov. Rovnaký názor vyslovil aj Krajský súd Trnava v rozsudku zo dňa 12.9.2016 sp. zn. 23Co/218/2016.

9. V prípade náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch - výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradzovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia - súd poukazuje na jeden z posledných rozsudkov Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/24/2019 zo dňa 25.6.2019, ktorý v odôvodnení rozsudku uviedol: „Na základe opísaných úvah sa odvolací súd priklonil v rámci zisťovania obsahu a zmyslu aplikovaných noriem (nález Ústavného súdu sp. zn. III.ÚS 341/2007 z 1.8.2008) k záverom uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo 128/2016 zo dňa 29. novembra 2017, ktorý svoj základ nachádza v úsudku o danosti požiadavky vnútornej skladby splátok vyplývajúcej z platného právneho poriadku SR v znení účinnom do 1.5.2018 a pristúpil ku konštatovaniu/potvrdeniu vecnej správnosti meritórneho výroku napadnutého rozsudku.“

10. V tomto smere súd poukazuje na aktuálnu rozhodovaciu prax Krajského súdu v Prešove, ktorý v odôvodnení rozsudku sp. zn. 20Co/24/2019 okrem iného uvádza: „Tak explicitne presné ustanovenie akým je ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ cez prizmu eurokonformného výkladu nemožno ignorovať a tolerovať absenciu údajov o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v žiadnej zmluve o úvere.“ Zákonodarcu v citovanom ustanovení jasne deklaroval, aké následky sú spojené s absenciou obligatórnych náležitostí uvedených pod písm. k) § 9 odsek 2 ZoSÚ a odvolací súd nevidí dôvod na odklon od vnútroštátneho predpisu.

11. Ďalej súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 15Co/71/2019, zo dňa 12.12.2019, ktorý v odôvodnení uvádza: Vo vzťahu k záverom Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 odvolací súd poukazuje aj na príspevok doc. JUDr. Jánošíkovej, PhD.: „Otázne však je, ako by na tento záver mal zareagovať sudca rozhodujúci konkrétny spor. Ak totiž zistí, že neuvedenie konkrétnej náležitosti v zmluve o spotrebiteľskom úvere by malo byť v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. sankcionované zánikom nároku veriteľa na úrok a poplatky, ale súčasne dospeje k záveru, že ide o náležitosť, ktorej neuvedenie v zmluve o spotrebiteľskom úvere nemá vplyv na možnosť spotrebiteľovi posúdiť rozsah jeho záväzku, tak vlastne narazil na rozpor medzi vnútroštátnou právnou úpravou a

právom Únie. Keďže však norma práva Únie má v tomto prípade podobu smernice, vzhľadom na horizontálny právny vzťah medzi veriteľom a spotrebiteľom nemôže mať smernica priamy účinok.

Zistený rozpor

6

5Csp/21/2020

je teda možné vyriešiť len prostredníctvom nepriameho účinku smernice, čo znamená pokúsiť sa o taký výklad zákona č. 129/2010, ktorým sa rozpor odstráni. Domnievam sa však, že v tomto prípade by sudca narazil na jednu z hraníc povinnosti eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva, ktorou je zákaz výkladu *contra legem*. Nevieť si totiž predstaviť, akou výkladovou metódou by bolo možné obísť príkaz považovať zmluvu o spotrebiteľskom úvere za bezúročnú a bez poplatkov obsiahnutý v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010. Nešlo by už podľa môjho názoru o výklad práva, ale o sudcovskú tvorbu práva.“

12. Čo sa týka výpočtu RPMN, tak tu súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5co/439/2017 zo dňa 17.5.2018. Ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) je pre spotrebiteľov najdôležitejší ukazovateľ ceny úveru. Náklady sú v tomto prípade suma, ktorú musí dlžník zaplatiť za požičanú sumu. RPMN teda vyjadruje celkovú úrokovú mieru úveru alebo pôžičky, lebo zohľadňuje nielen úrok, ale aj ostatné poplatky súvisiace s úverom. 17. Podľa Smernice Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, kapitola I, čl. 3, písm. g) celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom sú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; zahrnuté sú aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytovaní služieb, aby získal úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. 18. Podľa Smernice Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, kapitola I, čl. 3, písm. g), ročná percentuálna miera nákladov“ sú celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom, vyjadrené ako percento ročne z celkovej výšky úveru, prípadne vrátane nákladov v súlade s článkom 19 ods. 2. Je evidentné, že RPMN vypočítaná a v zmluve uvedená je nesprávna (20,16%), lebo správne mala byť 20,64%, čo bez ďalšieho spôsobuje, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov. V zmluve absentujú taktiež predpoklady na výpočet RPMN.

13. Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o poskytnutí pôžičky, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,
- b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),
- c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do 3 mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo
- d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,
- e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne finančnými prostriedkami v hotovosti.

14. Pretože uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

15. Zmluva žalovanej bola daná na podpis ako formulárová zmluva bez možnosti akokoľvek ovplyvniť jej obsah alebo čo i len prečítať. V tomto smere súd cituje doc. JUDr. Kristiána Csacha, PhD., LL.M., ktorý uviedol pri štandardných zmluvách sa vychádza práve z toho, že druhá strana ich nečíta a že právo ani nemá požadovať, aby ich strany čítali.

7

5Csp/21/2020

Keďže je ekonomicky nezmyselné, aby tieto subjekty zmluvu čítali a o nej rokovali, tak právna úprava prináša ochranný mechanizmus, ktorý reflektuje legitímne očakávania subjektov, že predformulované zmluvy nebudú obsahovať neprijateľné klauzuly. Využitie opt-out mechanizmu - na rozdiel od opt-in mechanizmu, ktorý by za splnenia možnosti skutočného vplyvu na obsah dojednania mohol predstavovať individualizáciu dojednania - koliduje s týmto východiskom. Iba zo skutočnosti, že spotrebiteľ nespochybnil určitú klauzulu zaškrtnutím vylučujúceho políčka v predformulovanej zmluve, ešte preto nemožno vyvodiť, že by táto klauzula bola individuálne dojednaná. Mohla byť aj len prehladnutá.

16. Na námietky žalobcu je potrebné uviesť, že žalobca vo vyjadrení k odporu de facto sám spochybnil výšku RPMN, keď vo vyjadrení uviedol, že v zmluve je uvedená presná suma, ako celková čiastka splatná spotrebiteľom, a teda žalovaná mala k dispozícii súhrn informácií na základe ktorých sa mohla kvalifikovane rozhodnúť. Ďalej súd poukazuje na samotnú zmluvu o úvere, ktorá obsahuje v bode 52 a 54 poplatky, za ktoré spotrebiteľ nedostal žiadnu protihodnotu. Na tieto poplatky je potrebné prihliadať ako neplatné v zmysle Občianskeho zákonníka. Po odpočítaní týchto poplatkov, ktoré sú zahrnuté v splátke RPMN bude ešte oveľa vyššia v neprospech spotrebiteľa. Ďalej zmluva obsahuje aj zmluvné pokuty, ktoré taktiež môžeme považovať v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka za neplatné. Žalobca spochybňuje výpočet RPMN, ktorý uviedla žalovaná v odpore, ale sám nijako nepreukázal správnosť svojho výpočtu. Preto má súd za to, že úver je bezúročný a bez poplatkov, nakoľko zmluva o úvere neobsahuje náležitosti v zmysle § 9 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a keďže žalovaná zaplatila viac ako predstavuje istina a teda na strane žalobcu došlo k bezdôvodnému obohateniu.

17. Z uvedených dôvodov súd žalobu zamietol.

18. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

19. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Súd priznal žalovanej náhradu trov konania proti žalobcovi v plnom rozsahu, pretože mala plný úspech vo veci a uplatnila si ich náhradu. O ich výške súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajšom súde.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

8

5Csp/21/2020

Len do uplynutia lehoty na podanie odvolania môže odvolateľ rozšíriť rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda ako aj meniť a dopĺňať odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatný rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v predošlom odseku, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Vo Svidníku dňa 28. októbra 2020